

Есенни тъжби.

Съблъче лъто, съблъче

Одежди злати, коприна,

Замина нѣгде далече,

Далече въ пуста чужбина.

Полето черно чернѣе,

Полето още Балкана;

На голи клони люлѣе

Егенникъ вѣтъръ тамъ врана.

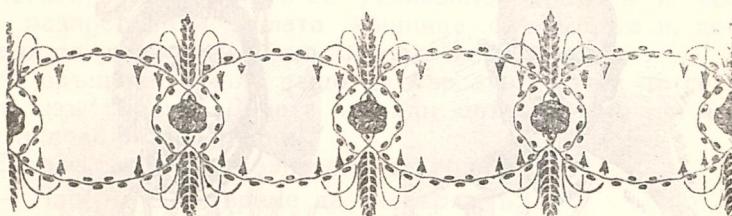
Остѣ безъ радостъ селцето,

Зазъзна всичко, изстина,

Остѣ безъ радостъ сърцето —

Съсъ лѣто мина, замина . . .

Н. Моневъ.

Цзо и Чao.

(Отъ А. Б. Хволсонъ).

Живѣлъ въ Китай*) единъ човѣкъ, на име Мингъ-Хо. Той билъ нито бедень, нито богатъ. Ималъ оризово поле и чайна градина; и едното, и другото били доходни, но трѣбало много трудъ и грижи.

*) Китай или Небесната империя, както китайците сами наричатъ своята страна, е една отъ най-големитѣ държави на земята.

Тази страна е богата и плодородна. Презъ нея текатъ бѣръги плавателни рѣки, издигнатъ се грамадни планини; климатъ е топълъ. Тамъ растатъ високи палми, портокалени и миндалови дървета, бамбукова и захарна тръстика.

Хората на тази страна сѫ толкова много, че сушата не стига за всички и много отъ тѣхъ живѣятъ въ кѫщички, построени на колове надъ рѣките и езерата. Жителитѣ на тѣзи надводни постройки насишватъ салове съ пръстъ, прибъхватъ я и я засѣватъ.

Китайскиятъ народъ е трудолюбивъ. Никъде въ свѣта не правятъ такива оригинални и красиви нѣща, както въ Китай.

Оригинални сѫ и самите китайци: мѫжетѣ си бръснатъ главитѣ, като оставатъ само на темето дѣлга коса, която достига до петитѣ. Тѣ носятъ широки дрехи, прилични на халати, и меки обувки. Женитѣ си правятъ изкуствени прическви на косата; дрехитѣ имъ сѫ прилични на тѣзи на мѫжете,—отличаватъ се само по това, че сѫ по-свѣтли и съ по-хубава изработка.

Цвѣтътъ на лицата и на мѫжете и на женитѣ е жълтъ, очите сѫ сини и черни, а коситѣ корави.